

Ferenczi Tihamér költő a Tisza-parti Badaló községben született 1941. november 24-én. Általános- és középiskolai tanulmányait szülőfalujában végezte, 1966-ban érettségizett. Ma is ott él, közeli rokonaival egy fedél alatt. Szembetegsége miatt rokkantállományban van.

1965 óta publikál a jelentősebb kárpátaljai időszaki kiadványokban: *Kárpáti Igaz Szó*, *Vörös Zászló* (a *Beregi Hírlap* elődje), *Hatodik Síp*, *Együtt*, illetve magyarországi folyóiratokban. Több költeménye megjelent ukrán fordításban is.

Önálló kötetei mellett számos antológia és almanach társszerzője: *A várakozás legszebb reggelén* (1972), *Szivárványszínbén* (1977), *Lendület* (1982), *Sugaras utakon* (1985), *Évgyűrűk* (1987, 1988, 1989), *Vergődő szél* (1990), *Töredék hazácska* (1994), *Verecke* (2003), *Kárpáti Kalendárium* (1968, 1969, 1974, 1971, 1972, 1973, 1977, 1979, 1980, 1983, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992), *Viszontlátás* (2009), „*A felnégyelt haza...*” (2021).

Eddig hét verseskötete jelent meg: *Szívem volt már minden* (1979), *Férfidő* (1990), *Vízjel* (2000), *A csenden túl* (2004), *Tölgyből gerincet* (2011), *A magány templomában* (2014), *Üzenet* (2021).

Elismerések: a Magyar Írószövetség elnökének elismerését kifejező oklevél (2001).

Egyéniségére a természetes szerénység, költészetére a halk szavúság és a nemes egyszerűség jellemző. Egyformán érzékeny a szűkebb és a tágabb létközeg jelenségei iránt. Mondanivalóját legtöbbször sokkolóan rövid, egy-egy gondolatmenetet lakonikus tömörséggel megfogalmazó versekben fejezi ki. Költészete kétségtelenül irodalmunk sajátosnak nevezhető és megbecsülendő értékei közé tartozik.